

ŠTVORLÍSTOK

Časopis žiakov Súkromnej základnej školy

Školský rok 2018/2019

Číslo 3

Apríl 2019

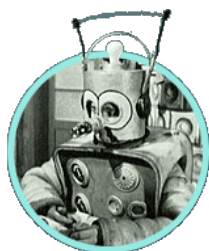
Prepojenie hodiny slovenčiny a výtvarnej výchovy

Na hodine slovenčiny sme sa v štvrtom ročníku učili niečo o filme. O práci režiséra, scenáristu, osvetľovača, maskéra, kameramana ... Aby bol film dobrý, musí každý člen filmového štábu odvieť svoju robotu dobre.

Jednou z činností je aj návrh scény, v ktorom sa bude dej odohrávať. Na hodine výtvarnej výchovy sme sa rozhodli vytvoriť náčrt scény pre príbeh malého robota. Každý žiak nakreslil jeden obrázok. Obrázky boli nápadité, a tak sme z obrázkov vytvorili obrázkovú osnovu pre príbeh o malom robotovi.

A aby toho nebolo málo, dievčatá zo 4. ročníka, vymysleli spoločne príbeh o robotovi Emilovi a jeho neuveriteľnom dobrodružstve.

Robot Emil na cestách

Robot Emil býval v stane. Robil stále rovnaké veci a nudilo ho to, tak sa rozhodol kúpiť si X-box. Išiel do továrne a tam ho nemali. Nastúpil do svojho lietajúceho auta a letel preč. Dostal sa do počítačového obchodu. Hral sa tam a strašne túžil po X-boxe. Tak sa ho rozhodol kúpiť. Bol taký šťastný, že skákal po Slnku. Našiel tam lietajúce prasiatko. Rozhodol sa, že keď skákal na Slnku, tak chce skákať aj na Mesiaci. Išiel do rakety USA, ale bola pokazená. Bol strašne smutný, tak išiel do mesta na strašej nôžke. Išiel do chalúčky na tri dni. Prvý deň išiel do cukrárne a dal si tam veľký donut. Na druhý deň išiel so svojim novým kamošom Snehuliakom na pieskovú pláž. Na tretí deň našiel drakov a tí ho zaviedli do kúzelného lesa, keď ten les prešiel, tak našiel kúzelnú lúku. Na tej lúke uvidel dvoch psov a jednu mačku. Dali mu veľa balónikov. Balóny ho odfúkli do normálneho sveta. Bol tam zajačik, Emil skákal za ním. Dorskákal za ním a dostal sa do reštaurácie. Objednal si jedlo. Potom sa opýtal dievčaťa: „Kde je mesto robotov?“ Dievča mu odpovedalo: „Je to blízko.“ Emil utekal do toho mesta. Stretol tam svoju lásku Emu a žili spolu spolu už naveky.

Lenka, Baruš, Xuan, Agi

Babkina škola (Kristínka)

Babka chodila do základnej školy v jej dedine. Hovorila mi, že dva ročníky boli v jednej triede. Bol 1. a 3. ročník a 2. a 4. ročník. V jej škole bola len jedna trieda, preto 1. a 3. ročník chodili do školy doobeda a 2. a 4. ročník poobede. Keď išla babka do školy prvý deň, tak ju privítali a dali jej peračník, ceruzku a všetky školské pomôcky zadarmo. Učili sa tak, že prvú polovicu hodiny učili mladších a starším dali úlohu a druhú polovicu hodiny zasa naopak. Škola v jej dedine bola len po 4. triedu. Do 5. triedy išla už do vedľajšej dediny, do Unína. Prvý deň sa zoznamovali s novými spolužiakmi. Boli tam triedy z 5. až 8. ročníka. Babka nemala rada telocvik, lebo sa bála preskočiť kozu. V triede im kúrili kamnami. Raz chalani urobili školníčke zle. Zapchali komín a vydymili triedu. Potom museli byť vonku. V zime, keď napadlo veľa nehu, autobus nešiel a museli ísť do školy pešo.

Keď moja babka chodila do školy (Dany)

Keď moja babka chodila do školy, bolo veľa vecí inak. Pred takmer šesťdesiatimi rokmi nebolo vzdelanie tak dôležité ako teraz. Deti nemali veľa času na učenie, pretože museli veľa pomáhať doma a na poliach. Do školy sa chodilo na dve smeny. Keďže bolo veľa detí, časť detí chodilo do školy doobeda a časť poobede. To sa týkalo 1. stupňa. Okrem nám známych predmetov, mali aj predmety kreslenie, ručné práce, základy výroby, práce v dielňach a na pozemkoch, civilná obrana.

Do školy sa chodilo aj v sobotu, pretože sobota bola pracovný deň.

Deti písali perami, ktoré mali drevené rúčky a kovové špice a používali atrament v kalamároch (sklenených fľaštičkách), ktoré boli zabudované priamo v laviciach. Používali aj pijaky, špeciálne papiere na odsatie atramentu. S perami, ktoré pripomínali kopije, sa deti často cez prestávku hrali. Na matematike používali drevené počítadlá.

V zime, keď napadlo veľa snehu, niekedy až 1 meter, dostali deti prázdniny. Každé ráno mávala celá škola ranné rozcvičky na školskom dvore, a to aj v zime. Boli dovolené fyzické tresty, takže ak deti niečo vyviedli, mohli dostať poza uši alebo praviťkom po prstoch. Ak si odpykávali trest, niekedy stáli aj v kúte, alebo ostali po škole. Učitelia boli oveľa prísnejší ako dnes.

Na konci školského roku chodili s triedou stanovať na Kamenný mlyn. Tiež chodievali zo školy na priemyselnú výstavu do Brna. Bola to výstava strojov.

Som rád, že som sa narodil v tejto modernejšej dobe, kedy nám pri učení pomáha technika a v škole nie sú fyzické tresty. A hlavne, že v sobotu je voľný deň.

Škola za čias môjho dedka (Martin)

Môj dedko sa na rodil v januári 1942 v jednej obci v okrese Nitra. Do školy začal chodiť v roku 1948. V tej dobe bola len 8- ročná školská dochádzka.

Do prvej triedy chodil do obecnej školy, kde boli ročníky 1.-3. Keďže bola len jedna oficiálna škola, vyššie ročníky vyučovali v prenajatých budovách v obci. Bola to krčma, kaštieľ a ešte 2 alebo 3 súkromné domy. Vzhľadom na tento stav mali učitelia dosť práce a denne prešli aj niekoľko kilometrov. Triedy boli v budovách mokrých, bez sociálnych zariadení, bez kabinetov, bez kúrenia... (WC mali latrínu na dvore). Všetky cesty boli poľné a jediná pevná bola do Nitry. Deti chodili do školy mokré, špinavé a nakoniec aj hladné, čo sa prejavilo na chorobnosti. V triede bolo 35-40 detí. Nebolo elektrina, svietilo sa petrolejovými lampami. Hodina trvala 45 minút, prestávka trvala 10 minút a veľká prestávka 15 minút. Keďže ich obec bola poľnohospodárska, museli deti často miesto školy pomáhať rodičom na poli.

Myslím, že v súčasnosti máme lepšie školy ako boli za čias môjho dedka a určite by som ich nemenil.

**Naši štvrtáci urobili rozhovor s pani učiteľkou Paťkou.
Čo všetko sa od nej dozvedeli? Prečítajte si.**

Prečo ste sa rozhodli učiť na tejto škole?

Pani riaditeľka hľadala novú pani učiteľku na angličtinu. Poznám niektoré deti, ktoré sem chodili a viem, že je to dobrá škola.

Boli ste už v Anglicku?

Ešte nie.

Aký predmet ste mali najradšej na základnej škole?

Angličtinu.

Viete aj nejaký iný cudzí jazyk?

Trošku nemecky a rusky.

Venujete sa nejakým zimným športom?

Ja jazdím na mechu.

Aké zaujímavé knihy ste prečítali v angličtine?

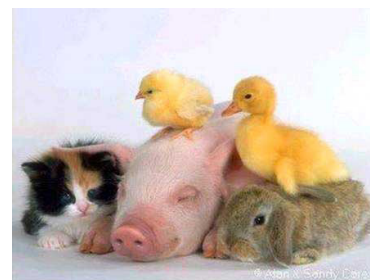
Napríklad Veľké očakávanie od Charlesa Dickensa.

Máte nejaké domáce zvieratko?

Doma mám dve morské prasiatka.

Chceli by ste učiť ešte nejaký iný predmet okrem angličtiny a etickej výchovy?

Možno občiansku výchovu.

Pytagoriáda

Dňa 26.3. a 27. 3. 2019 sa uskutočnilo okresné kolo Pytagoriády.

V 3. ročníku to najlepšie počítalo Tomáškov H., ktorý získal 12 b za úlohy a 11 za čas a skončil tak na s 23 bodmi na veľmi peknom 3. mieste. Jeho spolužiak Andrejko N. získal 11 b za úlohy a 11 b za čas a skončil s 22 bodmi na peknom 6. mieste. Čo urobí 1 bod!

Štvrtákom sa tiež pekne darilo Maťko K. získal 12+10=22 b a skončil na 7. mieste. Majka G 12+7=19 b na 13. a 14. mieste a Agátka P. 11+8=19 b na 15. mieste.

U piatakov sa najviac darilo Anetke S. 12+5=17 b a skončila na 5. mieste.

Žiaci šiesteho ročníka „zabodovali“ najviac z 23 riešiteľov bolo úspešných len 5 žiakov a Maťko B. s 11 + 8 = 19 b skončil na 1. mieste a Monika B. 11 + 5 = 16 b na 2. mieste! Super!

V siedmom ročníku Ľubko Š. skončil na 6. mieste a získal 10 + 7 = 17 b a u ôsmakov to bolo tiež vynikajúce Ivo J. 10 + 8 = 18 b 2. miesto a Juraj Š. 10 + 7 = 17 b 4. miesto. Znova len 1 bod!

Decká ste super a ďakujem za množstvo vyriešených úloh a strávený spoločný čas.

(VL)

Literárna súťaž

V literárnej súťaži „Letom literárnym svetom“ sa dievčatá z piateho ročníka úplne ovládli svoju kategóriu a umiestnili na všetkých troch medailových priečkach. Víťazné práce si môžete práve v našom časopise.

Kde sa piesok lial a voda sypala, žilo raz jedno dievčatko. Volalo sa Ema. Ema mala osem rokov, bývala s rodičmi vo veľkom dome s krásnou záhradou v mestečku Azul. Ema bola jedináčik, ale mala aspoň malého huňatého bieleho psíka, ktorý sa volal Fazulka. Bol jej najlepším priateľom, spolu jedli, hrali sa, chodili na prechádzky a dokonca Fazulka spával aj v Eminej izbe.

Blížili sa Vianoce a Emu a jej psíka celkom pohltili prípravy. Spoločne napísali list Ježiškovi. Ema by si najviac zo všetkého želala súrodenca, aby mohli zažívať nové dobrodružstvá v trojici. Fazulka si želal novú hračku na diaľkové ovládania, ktorú videl v reklame. Hračky, za ktorými sa behá boli jeho najobľúbenejšie, pretože sa s nimi a s Emou hrával celé hodiny. 23. decembra spoločne zdobili stromček. Vynosili z pivnice všetky ozdoby, rozmotali svetielka, pustili si obľúbenú rozprávku a začali zdobiť.

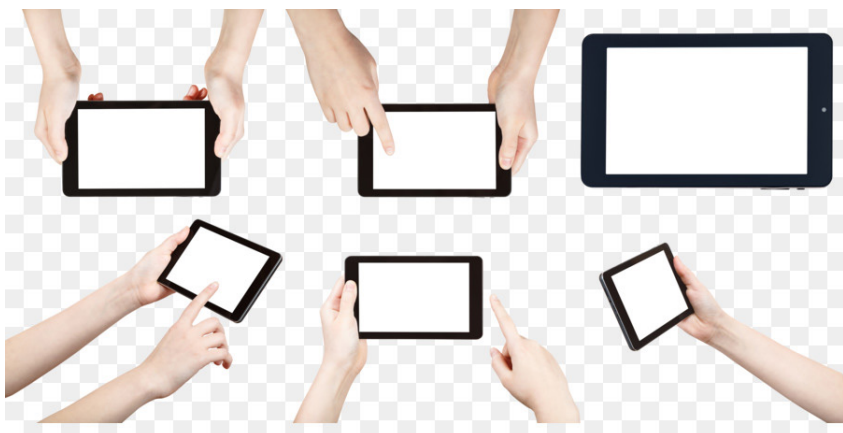
Fazulka bol z toho taký nadšený, že sa začal bláznit' a poskakovať okolo stromčeka. Lenže čo sa nestalo! Fazulka skočil na pripravenú vianočnú hviezdu, ktorá mala zdobiť vrchol stromčeka. Hviezda praskla a rozlomila sa na dve polovice. Všetci zhikli, Ema sa otočila na Fazulku a skríkla: „Fazulka, čo si to spravil?! Zničil si vianočnú hviezdu! Kde teraz tak narýchlo zoženieme novú? Hanbi sa!“ Fazulka bol z toho veľmi smutný, veď to neurobil naschvál a predsa sa naňho všetci hnevali. Dokonca sa im ospravedlnil svojimi psími očami a stiahnutým chvostom, ale nikto si ho nevšimol. Preto vybehol von z dverí do mesta. Ema si vôbec nevšimla, že Fazulka zmizol, lebo bola naňho stále veľmi nahnevaná.

Ráno na Štedrý deň sa pozrela z okna a všetko pokrývala biela perina. Začala volať na Fazulku, aby si išli užiť sneh spoločne, ale on neprichádzal. Prehľadala celý dom, dokonca aj dvor a garáž, ale Fazulku nikde nenašla. Vybehla von, poobzerala sa okolo seba, ale nikde ho nevidela. Utekala k svojmu najlepšiemu kamarátovi Jankovi, spýtať sa či Fazulku nevidel. Janko býval na konci ulice, takže si len prehodila vetrovku a utekala hore kopcom. Počas behu sa Ema obzerala, či neuvidí nejaké stopy, ale biela pokrývka zakryla celý chodník. Keď celá zadýchaná dobehla k domu kde býval Janko, rýchlo zazvonila, pretože pod tenkou vetrovkou jej bola zima. Otvoril jej Jankov otec a spýtal sa: „Ahoj, čo si prosíš?“ Ema odpovedala: „Chcem sa opýtať, či ste nevideli môjho psíka Fazulku.“ „Nie nevideli, ale ideme na cintorín, tak sa po ňom poobzeráme. Ak by sme ho videli, zavoláme ti,“ sľúbil Eme Jankov otec. Ema poďakovala a rýchlo sa rozbehla späť domov.

Doma pohľadala album s fotkami, aby mohla vytlačiť plagáty a neskôr ich s mamou vylepiť po meste. Zatiaľ čo si prezerala album, mala uši nastražené na zazvonenie telefónu. A naozaj, po pätnástich minútach, keď bol plagát, ktorý spolu s mamou vytvorili na počítači pripravený na tlač, ozvalo sa dlho očakávané crrrrn. Ema rýchlo zdvihla telefón a bez toho, aby sa predstavila hlasno skríkla: „Našli ste ho?“ Z telefónu sa ozvala kladná odpoveď a Ema rýchlo podala telefón mame. Ema napäto čakala, pokiaľ mama dotelefonuje. Len čo zložila slúchadlo, pozrela na Emu a povedala: „Obliekaj sa, Fazulka je v tom starom dome pri cintoríne.“ Obidve sa obliekli, a vyrazili smerom na cintorín, zatiaľ čo otec varil doma kapustnicu. K starému domu dorazili asi o desať minút a naozaj - Fazulka sa hral na dvore so starším pánom. Keď Fazulka uvidel Emu, tak sa s radosťou rozbehol smerom k nej. Starý pán zosmutnel, keď sa psík rozbehol preč a začal pomaly kráčať smerom k domu. Eme to prišlo ľúto a spýtala sa mamy, či môžu pána pozvať na štedrovečernú večeru. Mama súhlasila a Ema pána pozvala na šiestu k nim domov. Nato sa Fazulka rozbehol k pánovi a zdalo sa, že mu niečo zašepkal do ucha. Ema s mamou sa pobrali domov. A šťastný Fazulka okolo nich poskakoval a pobehoval celú cestu. Domov prišli tesne pred obedom, tak sa všetci spoločne najedli. Poobede strávili prípravou na večeru, upratovaním domu a pečením posledných dobrôt. S úderom šiestej hodiny sa rozoznel vchodový zvonček. Pekne oblečený pán z rána sa predstavil ako pán Jozef. Pozvali ho k stolu, pomodlili sa a začali večerať. Všetci sa dobre najedli a po večeri sa pobrali do obývačky na rozbaľovanie darčiekov. Pohľad na krásne ozdobený vianočný stromček a mnoho darčiekov pod ním kazila len chýbajúca hviezda, ktorú Fazulka rozbil deň predtým. Keď to uvidel pán Jozef, vytiahol z kabáta pekne zabalený darček so zelenou stuhou a vtisol ho Eme do rúk. Tá ho s nadšením otvorila ako prvý a čuduj sa svete, bola to krásna zlatá hviezda. Ocko ju ihneď umiestnil na vrchol stromčeka a s udivením sa spýtal: „Ako ste vedeli, že sa nám hviezda rozbila?“

Pán Jozef sa pozrel na Fazulku a s úsmevom na tvári povedal: „Vianočný zázrak.“

Na Martinčekovej ulici na 12. poschodí býva Janko. S Ferkom, jeho bratom, majú spoločnú detskú izbu. Minulý týždeň, keď boli Vianoce, si našli obaja pod stromčekom úžasné darčeky. Jankovi srdiečko pišťalo za novým tabletom a Ferkovi zasa za dotykovým telefónom.

A stalo sa. Janko sa raduje z nového tabletu Lenovo a Ferko z telefónu Apple. Celé dni si obe zariadenia neoddýchnu ani chvíľočku. Stále sú pripojené na internetovú sieť, chlapci im nedoprajú ani

chvíľku odpočinku. „Už som z toho celkom prehriaty,“ vraví tablet telefónu. „Ja už nemám štavu,“ odpovie telefón. Chlapci ich ani trochu nešetria, ťukajú rýchlymi prstíkmi po obrazovkách a výskajú od radosti. Chudák telefón, už sa mu zacykloval software, už sa nevládze spojiť s operátorom, už nestíha vyhľadať telefónne čísla, už mu tmavne obrazovka. Podobne je na tom aj tablet. Farby na obrazovke sa prelínajú do modrej, jas sa stráca, objavujú sa tmavé škvrny. Celý tablet je horúci, ako keby mu na obrazovku celý deň pražilo páľivé slnko.

Konečne sa chlapci unavili a pobrali sa do postele. Telefón s tabletom položili na poličku a pripojili ich k nabíjačkám. V izbe nastalo konečne ticho. „Ach,“ povzdychol si telefón. „Celý som ako dolámaný.“ „Však aj tak vyzeráš,“ prehodil tablet. „A tým si akože čo myslel?“ zdvihol obočie telefón. „No, keď sa tak na teba pozierám, čudujem sa, že si ťa vôbec niekto kúpi. Si strašne drobučký. Ako na tebe môže ten Ferko voľačo vidieť? Veď ani neutiahneš žiadnu poriadnu hru,“ precedil cez zuby tablet. Ale ani telefón nezostal tabletu nič dlžný. „Ty zasa nemáš ani poriadny foťák, nezmeštiš sa Jankovi do vrečka, nevie ťa používať na ulici alebo po ceste do školy, nedá sa s tebou pohodlne telefonovať.“

Ich vzájomné osočovanie sa pomaly, ale isto stupňuje. Telefón vysielala červené lúče na policu kde leží tablet a ten zasa opláca útoky intenzívnym pípaním, čo ťahá uši telefónu. Táto zvada ale neostala bez povšimnutia operátora. Ten bol doteraz zhovievavý, tolerantný, no čo je veľa to je veľa. Poslal príkaz domácej Wi-Fi: „Okamžite zablokuj riadiace softwary aj telefónu aj tabletu.“ V tej chvíli telefón zachrčal, obrazovka mu blikla jasným modrým zábleskom a všetka energia z baterky sa mu stratila. Podobne pochodil aj tablet. Z reproduktora sa ozval dlhý kvílivý zvuk, obrazovka pomaly stmavla a energia bola za chvíľočku úplne preč. Ráno, keď sa chlapci zobudili, prvé ich pohľady patrili tabletu a telefónu. Janko vzal do ruky svoj telefón, ale ten sa vôbec nezapol. Ferkovi sa tiež nepodarilo naštartovať svoj tablet. Chlapci horúčkovo klikali po klávesniciach svojich aparátov. Zadávali heslá, piny, reštartovali, odpájali, pripájali, no nič nepomáhalo.

„Kašlime na to,“ povedal nakoniec Ferko Jankovi. „Asi z nich dnes už nič nedostaneme.“ Hoci to Janka veľmi mrzelo, nakoniec súhlasil s Ferkom. Obaja vybehli za kamarátmi na ihrisko medzi bytovkami. Telefón aj tablet zostali na policiach. Zanedlho na nich položili papier, potom písanku a knižku. Na hašterivý telefón a nenávisť tablet si už chlapci málokedy spomenú.

Odvtedy všetci výrobcovia začali do riadiacich softwarov svojich zariadení pridávať takzvaný KOMPO kód.

Že nevíete čo znamená KOMPO kód?
Uhádnite.

Autor: Laura

Tri prúty

Nastal smutný deň,
možno to bol iba sen!
Kráľ Svätopluk na smrteľnej posteli leží,
jeho verný radca k nemu beží.

„Zavolaj sem mojich troch synov,
nech vypočujú ma pred mojou smrťou,“
zachripel zomierajúci kráľ,
a radca hneď po synov utekal.

Mojmír, Predslav, Svätopluk,
jeden z nich mal za opaskom luk.
Kráľ zväzok prútov zobral,
Mojmírovi ich do rúk dal.

„Polám,“ prikázal kráľ, ktorý už takmer nevidel,
Mojmír sa mohol snažiť ako chcel, zlomiť prúty nevedel.
Predslav to skúšal druhý,
No nevedel ich zlomiť napoly.

Tretí syn to tiež sponoval,
no prúty aj tak nezlámali.
Kráľ zväzok prútov rozviazal
a každému jeden z nich dal.

Synovia prúty zlomili hneď,
než by si stihol povedať päť,
„Vidíte,“ vysvetľoval kráľ synom zmäťeným,
„Ak budete spolu vládnuť, nič vás nerozdelí.“

„Keď sa rozdelíte ako tieto prúty,
čaká vás koniec krutý.“
Potom kráľ zatvoril oči,
a jeho život sa náhle skončil.

Synovia brali jeho slová na ľahkú váhu,
každý z nich chcel vlastnému kráľovstvu vládnuť.
Rozdelili si Veľkú Moravu na tri časti
a už nebolo krásnej vlasti,
Maďari ich porazili
a Veľkomoravskú ríšu obsadili.

Autorky: Anetka, Kristínka, Dianka, Dorotka

O troch prútoch

Raz umieral mocný kráľ,
pri nohách mu vtedy stál
Mojmír, Svätopluk a Predslav
Kráľ panovať prestal.

Myslel na svoju ríšu,
takto to tam píše.
Raz večer prihovoriť sa im kráľ:
„Chlapci moji, teraz tu umieram.“

Nerozumeli hneď, čo im povedal,
ale o troch prútoch im povedal.
„Prelom tieto prúty,
svet sa nám hrúti!“

Lámať ich skúšali,
no márne sa pokúšali.
„Takto moji synovia,
zostaňte až do boja.“

Keď otec zomrel,
svet sa im zovrel.
Maďari ich prepadli,
Útokmi a bombami.

Morava im zanikla,
celučická, celičká...

Autorky: Zuzka, Miška, Rebeka

Ranné čítanie sa stalo v našej škole už neoddeliteľnou časťou dňa. Všetci sa vždy ráno tešíme, aké dobrodružstvá a napínavé situácie zažijú hrdinovia v našich knižných príbehoch. Piataci si spolu už preluskali zaujímavú knihu OBYČAJNÁ TVÁR od R.J. Palacia. Po jej prečítaní si vyvodili niekoľko zásad, ktoré by mali byť platné pre každého z nás.

Nikto z nás nie je opustený ostrov (John Donne)

Táto zásada sa mi veľmi páči. Ja jej chápem tak, že každý má niekoho. Nikto z nás nie je úplne sám. A aj preto sa mi to tak páči. Hovorí o tom, že každý má na svete niekoho, kto je mu naozaj blízky. Napríklad rodina, kamaráti... Všetci máme niekedy pocit, že sme sami, ale nikdy nie sme úplne sami. Keď som si čítala citáty z knihy, hneď som vedela, že si vyberiem túto. Krásne hovorí o tom, že na svete má každý niekoho naozaj blízkeho. Musím pochváliť pána Johna Donna, ktorý mal takúto myšlienku a som rada, že naša pani učiteľka vybrala knihu Obyčajná tvár, inak by som túto krásnu úvahu nikdy nepočula. Ďakujem.

(Dorotka, 5. ročník)

Žiadny človek nie je len opustený ostrov.

Človek by mal mať kamarátov, aby sa mal na koho spoľahnúť. Keď človek nemá kamarátov a nikto sa mu nevenuje, cíti sa akoby plával sám vo svojich problémoch. Ešte viac ako kamaráti je potrebná rodina. Aj rodina by sa mala zaujímať o človeka alebo mu pomôcť v jeho problémoch, napríklad v škole pri práci alebo aj v smútku. Rodina by mala byť na prvom mieste. Moja najväčšia podpora sú moji rodičia a súrodenec. Prajem si, aby každý mal na svete tak milujúcu rodinu ako ja.

(Michal, 5. ročník)

Milé slovo nič nestojí, no veľa dokáže

Umenie potešiť niekoho milým slovom vôbec nie je také jednoduché ako sa v prvom momente môže zdať. Je dosť ťažké usmiať sa niekoho, keď máte zlú náladu, milo sa s niekým rozprávať, keď vás ťazia problémy s rodičmi a podobne. No s milým slovom sa stretávame čím ďalej tým menej. V dnešnej dobe sa mnohokrát na dobré slovo zabúda. Je to z dôvodu, že takéto vystupovanie sa v dnešnej dobe „nenosí“? Alebo že by slušné vystupovanie znamenalo vylúčenie z kolektívu? Možno na takéto veci nemáme čas? Môže sa nám to javiť ako zbytočné? Alebo je to nedostatočnou výchovou? Keď sa v triede presúvajú lavice z dôvodu lepšej práce v skupinách, prichádza mnohokrát k vyhroteným situáciám. Kto si kde sadne, kto bude s kým v skupine, ktorý stôl bude patriť ktorej skupine a podobne. Z toho vzniknuté problémy sa často riešia hádkami, padajú nevyberané slová a vyostrejujú sa konflikty. Výsledkom je nespokojnosť a zlá nálada, ktorá sa potom prenáša na celú triedu a všetci majú pokazený deň. Vieme si predstaviť aj iné riešenia vzniknutých problémov? Mnohokrát stačí len milý úsmev, milé slovo, ktoré nezraňuje, ale často prekvapí. Ten kto komunikuje so svojim okolím milo, správa sa ohľaduplne a slušne, často docielu viac ako vyhrážkami a nadávkami. Priala by som sebe aj všetkým ostatným mojim priateľom, aby sa im podarilo milým slovom vyriešiť väčšinu situácií. Nezabúdajme – milé slovo nikdy nikomu neublížilo.

(Laura, 5. ročník)

Byť priateľský nestačí, treba byť aj priateľom.

Je rozdiel medzi tým byť priateľský a byť priateľom. Priateľský môžeme byť aj k cudzím ľuďom, za priateľov si ale vyberáme blízke osoby. Keď sa správame priateľsky k cudzím ľuďom, tak to znamená, že sme k nim milí a slušní. Niekedy ale týchto ľudí, ku ktorým sme sa správali priateľsky, už v živote nemusíme stretnúť. Niektorí z nich sa ale môžu stať našimi priateľmi. Byť priateľom potom neznamená len byť milý, ale aj vedieť pomôcť a poradiť, aj v prípade, že sa nám to nehodí. Je dôležité byť priateľský k cudzím aj k priateľom a blízkym, pretože ako sa správame k ostatným, tak sa nám to vráti.

(James, 5. ročník)

Veľká skalická pátračka 2019

Redakčná rada: Žiaci Súkromnej základnej školy
Koordinátor: Mgr. Lucia Vrbňáková